

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вз. №	153-03-12
дата	23.2.2007 г.

149

ТРИДЕСЕТ И ОСМО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
КОМИСИЯ ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ И
ЗАКОНОДАТЕЛСТВО СРЕЩУ КОРУПЦИЯТА

10 59
СМ

СТ А Н О В И Щ Е

на Комисията по правни въпроси и
законодателство срещу корупцията

ОТНОСНО: Определението на Конституционния съд от 13.02.2001 г., получено на 15.02.2001 г., с приложени исканията на група народни представители и на Върховния административен съд, с което Народното събрание е конституирано като страна по к.д. № 2/2001 г. за установяване на противоконституционност на Закона за тълкуване на чл. 47 от Закона за чужденците в Република България /обн., ДВ, бр. 108/2000 г./.

На редовно заседание, проведено на 22.02.2001 г., Комисията по правни въпроси и законодателство срещу корупцията обсъди Определението на Конституционния съд от 13.02.2001 г., получено на 15.02.2001 г., с приложени исканията на група народни

представители и на Върховния административен съд, с което Народното събрание е конституирано като страна по к.д. № 2/2001 г. за установяване на противоконституционност на Закона за тълкуване на чл. 47 от Закона за чужденците в Република България /обн., ДВ, бр. 108/2000 г./.

Пред Конституционния съд са поставени два основни въпроса.

1. Може ли Народното събрание да дава задължително тълкуване на закон или законови разпоредби? По този въпрос Конституционният съд вече се е произнесъл с Решение № 2 от 1994 г. и с Решение № 13 от 1996 г. Съдът е приел, че Народното събрание може да дава задължително тълкуване чрез приемането на тълкувателен закон по реда на приемане на редовните закони.

В процесния случай установения ред за приемане на закон е спазен и следователно няма никакво нарушение на Конституцията.

2. Съгласно чл. 120 от Конституцията всички административни актове могат да бъдат обжалвани с изключение на тези, за които обжалването е изключено по закон. Конституционният съд вече е имал случаи да се произнесе, че със закон не може да бъде осуетено обжалването на актове, свързани с основните човешки права и свободи. При това положение единственият въпрос е - представлява ли възможността да бъде експулсиран чужд гражданин от пределите на страната, когато поведението му застрашава нейната сигурност, нарушение на основни човешки права и свободи. Според нас всяка държава има суверенно право да отказва влизането в страната, съответно да експулсира от нея лица, които застрашават обществения ред и националната сигурност. По този начин никой не оспорва правото на държавата да отказва входна виза на чужденци. По аргумент *a fortiori* тя има право и да експулсира чужди граждани, за които по установения ред може да се приеме, че са опасни за обществения ред и националната сигурност. Това право на

държавата е установено изрично в чл. 1, т. 2 от Протокол № 7 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

При това положение няма никакво съмнение, че Закона за тълкуване на чл. 47 от Закона за чужденците в Република България /ДВ, бр. 108/2000 г./ е напълно конституционносъобразен.

Поради това Комисията по правни въпроси и законодателство срещу корупцията смята, че искането по к.д. № 2/2001 г. е необосновано и неоснователно и не следва да се приема.

Становището бе прието със 7 гласа „за“, 1 „против“ и 1 „въздържал се“.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА:**
/Светослав Лучников /

